

kreda pisząca

(Gleboznawstwo leśne), jest wapieniem organogenicznym, złożonym z bardzo drobnych kalcytowych szkieletów glonów Coccolithophoridae, a także skorupek otwornic i bardzo drobnego kalcytu, a czasem szkieleciki radiolarii, szczątki belemnitów, krzemionka, minerały ilaste i inne. Typowa kreda zawiera do 99% CaCO_3 . Jest to skała miękka, łatwo rozcieralna, zwykle biała. W Polsce większe ilości kredy występują w okolicach Chełma na Wyżynie Lubelskiej. Powstają z niej rędziny słabo szkieletowe, głębokie. Powszechnie była używana do pisania na tablicy w szkołach, obecnie jest zastąpiona syntetycznym materiałem piszącym.

ŹRÓDŁO (AUTOR)

Bolewski A., Parochoniak W.: Petrografia. Wyd. Geol., W-wa 1988.
Żaba J. 2003. Ilustrowany słownik skał i minerałów. Videograf II, Katowice.

Publikacje powiązane tematycznie

Bolewski A., Manecki A.: Mineralogia szczegółowa. Wyd. PAE, W-wa 1993.
Bolewski A., Parochoniak W.: Petrografia. Wyd. Geol., W-wa 1988.
Borkowska M., Smulikowski K.: Minerały skałotwórcze. Wyd. Geol., W-wa 1973.
Maślankiewicz K.: Wstęp do nauki o skałach. Wyd. Geol., Warszawa 1967.
Mizerski W. 2005. Geologia Polski dla geografów. W-wa.
Oleksynowa K., Tokaj J., Jakubiec J. 1993: Przewodnik do ćwiczeń z gleboznawstwa i geologii. Cz. I. Rozpoznawanie minerałów i skał glebotwórczych. Skrypt AR w Krakowie.
Żaba J. 2003. Ilustrowany słownik skał i minerałów. Videograf II, Katowice.

www.encyklopedialesna.pl, fot. P. Pacanowski